

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2018. január 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.257/2017/37. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] minősíti.

A vádlottól 2015. szeptember 22. napján 5311/2015.bü. szám alatt lefoglalt 74.500 (hetvennégyezer-ötszáz) forint és 100 (egyszáz) euró lefoglalását megszünteti és azt a visszatartásra vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyása mellett a vádlottnak kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2017. október 25. napjáig házi őrizetben, majd 2017. október 26. napjától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendeli.

A beszámítás során egy nap előzetes letartóztatás, illetve öt nap házi őrizet egy-egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék 2017. október 4. napján kihirdetett 6.B.257/2017/37. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklása büntettében [Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont].

Ezért őt 7 év szabadságvesztésre, valamint 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani.

Úgy rendelkezett, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetéséig a vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte akként, hogy egy napi előzetes fogvatartás, illetve öt napi házi őrizet egy-egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

Elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2015. március 18. napján jogerős 4.B.11.813/2014/51. számú ítéletével a vádlottal szemben kiszabott 1 év szabadságvesztés végrehajtását.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt dolgokról. A lefoglalt kábítószereket, a kábítószerrel szennyezett kanalat, hűtőtáskát és a két mérleget, valamint a különböző méretű tasakokat és zacskókat elkobozta. A táska és nylon szatyrok lefoglalását megszüntette, azokat a vádlottnak kiadni

rendelte. A vádlottól lefoglalt 74.500 forint és 100 euró pénzüsszeget - a lefoglalásról történt rendelkezés nélkül - a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

A vádlottat kötelezte az elsőfokú ítélet kihirdetéséig felmerült 715.842 forint bűnügyi költség állam részére történő megfizetésére.

Az ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére eltérő jogi minősítés és hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott az irány megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést azzal, hogy nevesítetten sérelmezte a bűnjelekről történő azt a rendelkezést, amely a lefoglalt táska és nylon szatyrok részére történő kiadását rendelte el.

A védő enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség Bf.274/2016/1. számú átiratában a fellebbezését írásban megindokolta.

A vádat képviselő ügyészség véleménye szerint eljárási hibát vétett az elsőfokú bíróság, amikor kirekesztette a bizonyítékok közül a vádlott elfogásánál intézkedő rendőr tanúk vallomásának azon a részeit, amelyek a vádlott helyszínen tett kijelentéseit reprodukálják a nála talált szer mibenléte, eredete és tervezett további sorsa tekintetében. Jogi álláspontja szerint ugyanis e körben a vádlott „nem vallomást, hanem spontán kijelentést tett”, így az elhangzottak bizonyítékként értékelhetőek.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a ténybeli következtetését, hogy a vádlott a nála fellelt kábítószereseket saját fogyasztásra tartotta. Álláspontja szerint a megállapított körülményekből kizárólag a kereskedői szándékra vonatkoztatható következtetés. Ennek alátámasztására rámutatott arra, hogy a vádlottnál nem csak jelentős mennyiségű kábítószer, hanem olyan eszközöket is találtak, amelyek kereskedelmi célra használatosak, így csaknem 250 darab simítózáras tasakot, melyek közül több belülről is kábítószerrel volt szennyezett. Hivatkozott továbbá arra, hogy a megtalált kábítószer gyors romlandóságú amfetamin volt, e kábítószer fajtából a fogyasztási célra vásárolt mennyiség általában, legfeljebb 10-20 gramm, míg a vádlottnál talált mennyiség ezt lényegesen meghaladta. Utalt arra is, hogy a vádlottól nem idegen a kábítószerrel történő kereskedelem, ilyen bűncselekmény miatt őt bíróság korábban is jogerősen elmarasztalta.

Mindezekre tekintettel szükségesnek tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás olyan tartalmú korrekcióját, hogy az ügyben szereplő kábítószer megszerzése és tartása továbbértékesítési céllal történt; erre tekintettel a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogi értékelésének a megváltoztatását, olyan formában, hogy a cselekmény kábítószer-kereskedelem büntetvény minősül [Btk. 176. § (1) bekezdés és (3) bekezdés] és a nagyobb tárgyi súlyú bűncselekmény megállapítása miatt, a kiszabott fő és mellékbüntetés tartamának a felemelését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.392/2017/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - annak csaknem minden érvével azonosulva - fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak értékelte. Álláspontja szerint:

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte.

Körültekintően értékelte, hogy mely bizonyítékokat lehet figyelembe venni és melyeket kell kirekeszteni. E tekintetben - az elsőfokú ügyésztől eltérően - helytállónak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok sorából nem csak a rendőri jelentéseknek, hanem a tanúvallomásoknak azt a részét is kirekesztette, amelyek a vádlottnak az elfogásakor tett, későbbiekben fenn nem tartott kijelentéseit tartalmazzák a nála talált dolgokkal kapcsolatos ismeretei és szándéka tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat megfelelően mérlegelte. Ennek során helytállóan vetette el a vádlott lényegi kérdésekben önmagával és az eljárás egyéb bizonyítékaival is ellentmondásban álló vallomásait.

Az elsőfokú bíróság a történeti események tekintetében a tényállást helyesen állapította meg, ugyanakkor ezekből a tényekből megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott a kábítószereket saját fogyasztás céljából tartotta magánál. E tényekből helyesen az következik, hogy a vádlott nála talált amfetamin-port továbbértékesítésre szánta. Ezt igazoló körülményként emelte ki, hogy a vádlottnál talált kábítószer mennyisége logikai kiindulópont, amely mellett értékelni kell azt is, hogy nála a kábítószer kiadagolására szolgáló további eszközöket - egy digitális zsebmérleget, egy digitális konyhai mérleget, egy teáskanalat, 243 darab önzárós nylon tasakot, valamint 15 darab zacskót - is találtak. Életszerűtlennek és pusztán elméleti jellegűnek tartotta azt az elsőfokú bíróság szerint ki nem zárható lehetőséget, hogy ezek az eszközök azt segítették, hogy a vádlott maga fogyassza el a kábítószeret. A fogyasztás céljára történő tartás nem állapítható meg pusztán azon a tény-alapon sem, hogy a simítózáras tasakokból 23 egység, kiürített volt.

A vádlott cselekménye - mivel a rendőri fellépés folytán a kábítószer nem került be a forgalomba - legalább a forgalomba-hozatal kísérleti szakaszába jutott. A vádlott bűnössége kábítószer-kereskedelem büntette kísérletében [Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] állapítható meg.

A súlyosabb minősítés megállapításának szükségességére figyelemmel a fegyházbüntetés és a közügyektől eltiltás tartamának a felemelése is indokolt. A vádlottól lefoglalt készpénz tekintetében pedig vagyoneklobzásnak van helye.

A fellebbviteli ügyészség összegzően az elsőfokú bíróság ítéletének a fenti tartalommal történő megváltoztatását indítványozta.

A vádlott meghatalmazott védője beadványában fellebbezését kiegészítette és megindokolta.

E szerint a védői fellebbezés elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a büntetés enyhítésére, míg harmadlagosan az elsőfokú ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezésére irányul.

A védői álláspont szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, az ítéleti tényállás felderítetlen, hiányos és tényből tényre történően helytelen következtetést tartalmaz. Felderítetlen, mivel a vádlott bűnössége nem nyert bizonyítást, az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben ugyanis a büntetőeljárásban nem sikerült olyan bizonyítékot felderíteni, amely a vádlott bármely, konkrét elkövetési magatartását megállapíthatóvá tette volna. Az ítéleti tényállás azért hiányos, mert a törvényszék nem merítette ki teljes körűen a vádirati tényállást. A törvényszék mérlegelési tevékenysége sem volt „megfelelő” és az indokolási kötelezettségét sem teljesítette teljes körűen.

Védői álláspont szerint, a terhelt - tagadásra épített - védekezése nem nyert tényleges cáfolatot. Tanú1, tanú2, tanú3 és tanú4 tanúk vallomása csak a terhelt rendőri intézkedés során tanúsított „zavart”, „kétségbeesett” viselkedéséről szolgáltatott bizonyítékként értékelhető információt, amiből azonban nem lehet következtetni a terhelt intézkedést megelőző kábítószerrel kapcsolatos tényleges tevékenységére.

A vádlott szavahihetősége nem dőlt meg, mert a szándékos kábítószer fogyasztását tagadó előadását nem cáfolhatja meg egy olyan jogerős ítélet, amely 8 évvel korábbi csekély mennyiségű kábítószer fogyasztását rögzíti, illetve az életbeli tapasztalatok alapján sem vethető el az a vádlotti védekezés, hogy a nála kimutatott kokain és amfetamin tudtán kívül került a szervezetébe, amikor az edzőteremben beleivott más italába.

A vádlott szavahihetőségét bizonyítja, hogy első vallomásától kezdődően - az ujjnyomat-szakértői vélemény eredményének ismerete előtt is - beismerte, hogy a táskában lévő dolgokat megérintette. Emellett a vádlott szavahihetőségét alátámaszthatta volna a beszerezni indítványozott térfigyelő

kamera felvétele, amely igazolta volna azt, hogy két, rendőrség előtt elmenekülő fiatal férfi hagyta a kábítószer tartalmazó hátizsákot a lépcsőházban. A kamerafelvételek beszerzésének az elmaradása, nyomozati és egyben ügyfelderítési hiányosság.

Az a tény, hogy a vádlottnak nem volt a kereskedést jellemző kapcsolatrendszere cáfolja a vádnak azt az állítását, hogy a vádlott kereskedni kívánt a kábítószerrel. A vádlott terhén a kábítószer birtoklása sem állapítható meg, mert nem cáfolható az a vádlotti védekezés, hogy elfogásáig még nem döntött a véletlenszerűen hozzákerült kábítószer további sorsáról; e tekintetben utalt a vádlottban reálisan zajló motívumok harcára is.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése akkor indokolt, ha a fenti megalapozatlansági és egyéb hiányosságok a másodfokú eljárásban nem orvosolhatók. Míg az elsőfokú ítélet megváltoztatása és enyhítése akkor szükséges, ha a másodfokú bíróság megalapozottnak és irányadónak tekinti a megállapított tényállást, mert az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés ebben az esetben is túl szigorú különös tekintettel arra, hogy az ügyben szereplő kábítószer tiszta hatóanyagtartalma, csak kisebb mértékben haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész írásbeli indítványában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

Megerősítette, hogy felhasználható bizonyítékok tekintetében kifejtett elsőfokú bírói álláspont megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek és a kialakult bírói gyakorlatnak.

Megismételte, hogy az elsőfokú bíróság a történeti tényállás körében helyesen megállapított tényekből helytelen további következtetést vont a vádlott kábítószerrel kapcsolatos szándékára. Ezzel kapcsolatban a korábban kifejtett ügyészi érveket sorolta fel. Hangsúlyozta, hogy a helyes következtetés levonására a másodfokú eljárásban törvényi lehetőség van.

Végindítványa továbbra is az elsőfokú ítélet megváltoztatására, eltérő minősítés - kábítószer kereskedelem büntette kísérletének [Btk. 176. §. (1) bekezdés 3. fordulat, (3) bekezdés] - megállapítására, a fő és mellékbüntetés súlyosítására és a vádlottól lefoglalt pénzeszközök erejéig vagyonek Kobzás elrendelésére irányult.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az írásban kifejtett tartalommal egyezően fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat.

Hangsúlyozta, hogy az eljárásban nem volt feltárható olyan bizonyíték, ami cáfolta volna azt a vádlotti védekezés, hogy a vádlott találta a nála lévő, kábítószer tartalmazó táskát, ugyanakkor azt a bizonyítékot, amely a vádlotti védekezést alátámaszthatta volna, a nyomozóhatóság elmulasztotta beszerezni.

A vádlott kereskedői szándékával kapcsolatos vádbeli állítást cáfolta a vádlott lakásában tartott házkutatás eredménye és a telefonforgalmazás adataiból vonható következtetés, ezek ugyanis nem tártak fel forgalmazási tevékenységre utaló bizonyítékokat.

Pusztán az a tény, hogy a vádlott birtokában volt a kábítószer, az ezzel kapcsolatban kialakult szándék nélkül nem teszi a magatartását tényállásszerűvé, márpedig a vádlott nem tudta eldönteni, hogyan szabaduljon meg a véletlenszerűen hozzá került kábítószerrel.

Összgezően elsősorban az elsőfokú ítélet megváltoztatását, másodsorban annak hatályon kívül helyezését indítványozta. A büntetés enyhítését megalapozó okként a tényleges elkövetési magatartás csekélyebb társadalomra veszélyességét és a vádlott által eddig elszenvedett jogkövetkezmények hatékony nevelő hatását hangsúlyozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott felszólalásában kiemelte, hogy az amfetamint sem elfogyasztani, sem forgalomba hozni nem kívánta. A lefoglalt kábítószerrel kapcsolatos tevékenységek más személyeket terhelnek, akiket azonban nem azonosítottak az eljárás során.

Utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta.

Az ügyészi fellebbezés a vád tárgyává tett cselekmény eltérő minősítésére irányuló részében alapos. Az ügyészi fellebbezés a büntetés kiszabás körében előterjesztett részében, valamint a védelmi fellebbezések valamennyi célzott irányban alaptalanok.

A másodfokú bíróság a kétirányú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált [Be. 348. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta.

Az ítélőtábla egyetértett a törvényszéknek azzal a megállapításával, hogy az eljárás alapját képező vád megfelel a törvényes vád kritériumainak (elsőfokú ítélet 3. oldal 6. bekezdés) [Be. 2. § (2) bekezdés].

A vád törvényessége a vádnak az a képessége, amelynek folytán alkalmas a büntetőeljárás lefolytatására. A vád akkor törvényes, ha alaki legitimációval rendelkező vádló, bírósághoz benyújtott indítványában, meghatározott személy, büntető törvénybe ütköző, konkrét cselekménye miatt, büntetőeljárás lefolytatását kezdeményezi [Be. 2. § (2) bekezdés] (EBH2014. B. 17). A vád törvényessége szempontjából közömbös: a vád ténybeli megalapozottsága, bizonyítékokkal való alátámasztottsága (EBH2012. B. 31); a nyomozás esetleges hiányossága (EBH2011. 2299); a vád anyagi jogi megalapozottsága (EBH2014. B. 17); illetve az elkövetés helyének nem kellően pontos meghatározása (BH2016. 235). A másodfokú bíróság ezzel azonos érvényűnek tekinti az elkövetési idő nem teljesen egzakt meghatározását is.

A Fővárosi Főügyészség NF.274/2016/45-I. számú vádirata maradéktalanul megfelel e jogi kívánalmaknak. Az ügyészség a büntetőeljárás alapjává I.rendű vádlott büntetőtörvénybe ütköző konkrét cselekményeként részben a 2015. szeptember 22. napja előtt történő kereskedői magatartásokat és ehhez kapcsolódóan a 2015. szeptember 22-én észlelt tényeket, részben a 2015. szeptember 22. napját megelőző kábítószer-fogyasztásra vonatkozó magatartást tette. A vád törvényességét nem érinti az a körülmény, hogy a kábítószer-kereskedelem és fogyasztás pontos kezdő időpontját a vád nem tartalmazza, csak e folyamatosként megjelölt elkövetési magatartások bevégzésének az időpontját.

Ennek megfelelően törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor nem adott helyt a védőnek a törvényes vád hiányára alapozott, az eljárás megszüntetésére tett indítványainak.

Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy az eljárás tárgyát képező cselekmény - a kábítószer-kereskedelem büntetnének vád szerinti minősítésére tekintettel - a kiemelt jelentőségű ügyek közé tartozik [Be.554/B. § g) pont, Btk. 26. § (3) bekezdés b) pont].

E körben a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályokat mind a tárgyalási időköz, mind a tanács összetételére vonatkozó rendelkezések tekintetében maradéktalanul megtartotta [Be. 554/L. §].

Az elsőfokú eljárásban - a 2017. március 16., április 28., június 1. és július 10. napján tartott tárgyalást követően - 2017. szeptember 29-én az egyik ülnök személyében változás történt. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy erre tekintettel a tárgyalást előlről kell kezdeni, majd törvényesen járt el, amikor a tárgyalást a korábbi, jelzett tárgyalások anyagának az ismertetésével és a jogosultak ismertetéshez fűződő jogainak az érvényesítésével ismételte meg (37. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 1. oldal) [Be.287. § (4) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság a jogelveknek, a jogszabályi rendelkezéseknek és a megszilárdult bírói gyakorlatnak megfelelően rekesztette ki a bizonyítékok közül a vádlottnak azokat a cselekménnyel kapcsolatos (tartalmilag beismerő) nyilatkozatait, amelyeket részben az elfogásáról készült rendőri

jelentés, részben a tanú1 által készített hivatalos feljegyzés tartalmaz (nyom. ir. 63-65. oldal és 67. old.).

E bizonyítékok kirekesztésének a szükségességéről az elsőfokú bíróság magas színvonalú jogi indokolást adott (elsőfokú ítélet 14. oldal 3. bekezdéstől 16. oldal 5. bekezdéséig).

Az itt kifejtettekkel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, azt csupán a következőkkel kívánja kiegészíteni: A terhelt, illetve a tanú cselekménnyel kapcsolatos nyilatkozatai csak akkor léphetnek a bizonyítékok sorába, ha azt jegyzőkönyvbe foglalták. A jegyzőkönyvezett vallomáshoz fűződően ugyanis további, a rögzítés hitelességével kapcsolatos eljárási szabályok is érvényesülnek [Be. 166. §]. A későbbi terheltnek vagy tanúnak az eljárás megindulását megelőzően a hatóság előtt tett más okiratba foglalt nyilatkozata csak akkor vehető figyelembe bizonyítékként, ha az eljárás megindulása után az eljárási pozíciójuknak megfelelően történt figyelmeztetést követően, azt vallomásuk részeként fenntartották; e fenntartással ugyanis korábbi nyilatkozataik is az adott vallomásuk részét képezik. Ilyen esetben a bizonyítékok mérlegelése körében figyelembe lehet venni azt is, hogy a terhelt vagy a tanú már az eljárás megindulását megelőzően is a későbbiekkel azonos tartalommal nyilatkozott.

Ugyancsak a jogelveknek, a jogszabályi rendelkezéseknek és a megszilárdult bírói gyakorlatnak megfelelően ismerte fel a törvényszék, hogy nem vehető figyelembe bizonyítékként az intézkedésben részt vevő rendőr tanúk vallomásának az a része sem, amelyek a vádlott helyszínen tett nyilatkozatairól adtak számot (elsőfokú ítélet 16. old. 4. bekezdés) (ÍH 2005. 7.).

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy emiatt felesleges volt a bizonyítási eljárás e vonatkozású lefolytatása. Ugyancsak feleslegesnek tekinthető a jelzett tanúvallomások vonatkozó tartalmának az ítéleti ismertetése. E körbe tartoznak: tanú1 vallomásából az elsőfokú ítélet 7. oldal 4. bekezdés 3. mondata 2. tagmondatától a 8. oldal 5. bekezdésének végéig ismertetett tartalmak; tanú2 vallomásából a 9. oldal 1. bekezdésének 7. és 9. mondatában, a 9. oldal 2-3. bekezdésében és 4. bekezdés első négy mondatában, továbbá a 10. oldal 1. bekezdésében rögzített tartalmak; tanú5 vallomásából a 10. oldal 4. és 7. bekezdésében rögzített tartalmak; tanú3 vallomásából a 11. oldal 1. bekezdés utolsó mondatában rögzített tartalmak, végül tanú4 vallomásából a 11. oldal 4. bekezdés 3. mondatától e bekezdés végéig rögzített tartalmak.

Ilyen formában a figyelembe vehető bizonyítékokat illetően a másodfokú bíróság egyetértett az e vonatkozásban egyező fellebbviteli ügyészi és védői állásponttal is.

A törvényszék hivatalból rendelte el tanú3, tanú5, tanú6, tanú7, tanú8, tanú4 és tanú9 tanúként történő, valamint szakértő1 vegyész szakértő, tanú2 nyomszakértő és szakértő3 toxikológus szakértő meghallgatását. Beszerezte és tárgyaláson (vetítéssel) bizonyítás anyagává tette a helyszíni szemle során készült fényképfelvételeket.

Az elsőfokú bíróság a vádban foglaltak mellett a szükséges mértékben a védői bizonyítási indítványoknak is helyt adott. A védő ez irányú indítványának megfelelően hallgatta meg ismételten tanú5 és tanú3 tanút; ez által a védő jegyzőkönyv kijavítására irányuló indítványával kapcsolatos bírói rendelkezést is okafogyottá vált.

A Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott. Mindemellett az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan is, mert kisebb mértékben hiányos, illetve pontatlan, továbbá a büntetőjogi felelősség szempontjából lényeges kérdésre nézve téves ténybeli következtetést tartalmaz [Be. 351. § (2) bekezdés b) és d) pont].

A hiánytalan, pontos és helyes ténybeli következtetést tartalmazó tényállás az iratok tartalma alapján, a másodfokú eljárásban a tényállás korrekciójával megállapítható volt [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont].

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság:

- a vádlott személyi körülményei tekintetében - ténybeli következtetés és a vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján - az ítélet 3. oldal 10. bekezdés II. pontjában írtakat úgy pontosítja, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítélete a Fővárosi Törvényszék 26.Bf.11.738/2013/5. számú ítélete folytán, 2014. március 7-én emelkedett jogerőre; illetve az ítélet 4. oldal 1. bekezdés V. pontjában írtakat úgy egészíti ki, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság határozatának száma 24.B.1299/2014/36., amely határozat 2017. március 22-én emelkedett jogerőre.
- Az ítélet 4. oldal 4. bekezdését - tényből tényre történő logikai következtetés alapján - úgy pontosítja, hogy az 504,54 gramm amfetamin szövegrész előtt a „legalább” szót a „*több mint*” szövegrésszel helyettesíti.
- Az ítélet 4. oldal 5. bekezdését - a vegyész szakértői véleményben (nyom. ir. 121. old.), valamint a motozásról szóló jegyzőkönyvben (nyom. ir. 93-98. old.) rögzített adatok alapján - úgy pontosítja, hogy a nettó 504,54 gramm szövegrészt követő, gondolatjelben feltüntetett „négy műanyag tasakban tárolt” szövegrészt a következő, szövegrészre cseréli: „*négy egységben, részben fogyasztói adagokra kipurciózva tárolt*”. Erre tekintettel az érintett szövegrész a következő: „Kisméretű táskából nettó 504,54 gramm - négy egységben, részben fogyasztói adagokra kipurciózva tárolt - amfetamin került elő”.
- Az ítélet 4. oldal 6. bekezdését, miszerint: „a vádlott a kábítószereket saját fogyasztás céljából tartotta magánál” - tényből tényre történő logikai következtetés alapján - mellőzi és azt a következő szövegrésszel helyettesíti: „*A vádlott az amfetamin tartalmú szereket továbbértékesítés céljából szerezte meg és tartotta magánál. A vádlott az amfetamin tartalmú szerből több fogyasztói egységet 2015. szeptember 22. napját megelőzően - pontosan meg nem határozható időben - értékesített is. A vádlott a pénztárcájából előkerült simítózáras műanyag tasakban tárolt, nettó 0,85 gramm kokain tartalmú szert saját fogyasztási célra szerezte meg és tartotta magánál.*”
- Az ítélet 5. oldal 2. bekezdését - a korábbiakban megállapítottakkal összhangban - a következő bekezdésre cseréli: „*A vádlott által a továbbértékesítésre megszerzett és tartott több mint 504,54 gramm amfetamin tartalmú szer tiszta hatóanyag tartalma legalább 18,81 gramm amfetamin-bázis volt, amely meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát, annak közel kétszerese (181%-a). A fogyasztási célra tartott kokain tartalmú szer tiszta hatóanyag tartalma legalább 0,03 gramm kokain-bázis, amely nem érte el a csekély mennyiség felső határát, annak 1,5%-a.*”

A kiegészítésekkel, pontosításokkal és jelzett ténybeli következtetésekkel ellátott tényállás már teljes és irányadó a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat az ítéletében kellő terjedelemben és irathűen bemutatta.

A bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve is értékelte [Be. 78. § (3) bekezdés]. Mérlegelésének folyamatát részletesen bemutatta, annak logikai lépései megismerhetőek és követhetőek voltak, így pontosan megállapítható az is, hogy mire alapította a döntését (BH2012.32).

A törvényszék helyesen határozta meg a tényállás megállapításánál figyelembe vehető bizonyítékok körét. Így: a vádlotti vallomásokat - kirekesztve ezek köréből azokat a nyilatkozatokat, amelyekre a

fünt részletezettek szerinti bizonyítékok hordoznak információkat -; a rendőri jelentés és tanúvallomások kirekesztéssel nem érintett tartalmait, a házkutatási és motozási jegyzőkönyvben szereplő adatokat; a vádlott előéletével kapcsolatban beszerzett, a Fővárosi Törvényszék 9.B.859/2011/160. számú határozatában foglalt megállapításokat és a vegyész-, toxikológiai- és ujjnyomat-szakértői véleményeket.

Az elsőfokú bíróság a figyelembe vett vádlotti vallomások megfelelő mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott „nem szavahihető”, illetve „vallomásaira ítéleti tényállás nem alapítható” (elsőfokú ítélet 14. oldal 1. és 2. bekezdés). Ennek eredményeként az elsőfokú bíróság elvetette a vádlott védekezését, a nála megtalált kábítószeres birtokába kerülése, e szeresekkel kapcsolatos további szándéka és az elfogását megelőző kábítószer-fogyasztást tagadó állítása tekintetében. Ez gyakorlatilag a vádlotti vallomások tartalmának csaknem teljes körű elvetését is jelentette.

E vonatkozásban az elsőfokú bíróság mérlegelésének az eredménye a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A védelmi fellebbezésekben a vádlotti szavahihetőségével és védekezésével kapcsolatban előadottak, az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, így a másodfokú eljárásban nem vezethettek eredményre.

A fényképfelvételekkel is igazolt motozási és házkutatási jegyzőkönyvek és a vegyész szakértői vélemény objektív tartalma, továbbá a rendőri intézkedés során eljáró tanúk vallomásának erre vonatkozó része alapján megalapozottan állapította meg a törvényszék, hogy „a vádlott által használt gépkocsi csomagtartójában, illetve a vádlott pénztárcájában kábítószereseket, amfetamint, valamint kokaint találtak az intézkedő rendőrök.” (elsőfokú ítélet 16. old. 6. bekezdés) Az egyértelműen megállapítható tényeket jogorvoslati támadás sem érte.

A törvényszék megalapozottan - a vonatkozó bizonyítékok feltárásával, azok tartalmának iratszerű rögzítésével és logikai hibától mentes, megismerhető mérlegelés eredményeként - állapította meg azt is, hogy a vádlott „tudomással bírt a hátizsák tartalmáról” és hogy „a megelőző két-három napon belül kétféle kábítószeres fogyasztott” (elsőfokú ítélet 16. oldal 7. bekezdés és 17. oldal 1. bekezdés).

A megállapítások ugyancsak irányadóak a másodfokú eljárásban is. Egyebekben az elsőfokú bíróság által rögzítettekkel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok tartalma és mérlegelésének az eredményeként az is megállapítható volt, hogy a vádlott tudott arról is, hogy a pénztárcájában lévő anyag kokain tartalmú szer, valamint, hogy a vádlott által az elfogását megelőzően fogyasztott kábítószer kokain és amfetamin volt (toxikológus szakértői vélemény: nyom. ir. 136. oldal és vádlott tárgyalási vallomása: 9. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal). A toxikológus szakértő véleménye, mint objektív bizonyíték a vádlott részéről történő tudatos és ismétlődő kábítószer fogyasztást egyértelműsíti, így a védői fellebbezés ezzel ellentétes okfejtésével a másodfokú bíróság nem értett egyet.

A törvényszék tényből tényre történő következtetés és a bizonyítási teherre vonatkozó büntetőeljárási alapelv [Be. 4. § (2) bekezdés] alkalmazásával jutott arra a következtetésre, hogy „nem zárható ki az”, hogy a kábítószeres birtoklása (tartása) „a saját fogyasztást célozta” (elsőfokú ítélet 17. oldal 2. bekezdés).

A tényből tényre történő következtetés során azonban az elsőfokú bíróság részben nem vette figyelembe valamennyi rendelkezésre álló, a bizonyítási eljárás anyagává tett objektív bizonyítékot, részben a következtetései ellentétesek a joggyakorlatban azonos tények alapján más esetben levontakkal.

A törvényszék figyelembe vette, hogy a vádlott a gépkocsi csomagtartójában lévő hátizsákban kb. fél kilogramm amfetamint, két mérleget és számos (majdnem 250 darab) simítózáras műanyag tasakot tartott, melyek közül egyes tasakok üresek, de belső felületükön amfetaminnal szennyezettek voltak. Ítéletében szerepel az is, hogy az elsőfokú bíróság a simítózáras tasakokat alapvetően a kábítószer-kereskedelemben végfogyasztói kiszerezéshez használt csomagoló egységeknek tekinti. Nem vette figyelembe azonban az elsőfokú bíróság azt a tény, hogy a vádlottnál megtalált mérlegek rendeltetésszerűen különböző tömegű anyagok mérésére voltak alkalmasak. A 2. bűnjelcímével ellátott „digitális mérleg” 5000 gramm, azaz 5 kilogramm méréséig volt hitelesítve, míg a 4. bűnjelcímével ellátott mérleg ún. „patikamérleg” volt, amely ennél lényegesen kisebb tömegű anyagok mérésére szolgált (motozásról szóló jegyzőkönyv: nyom. ir. 95. oldal, azt kísérő fényképfelvételek: nyom. ir. 103. oldal, tárgyaláson megtekintett helyszíni szemléről készült felvételek: 26. és 32-38. sorszámu kép). E tények alapján megállapítható az is, hogy a vádlott birtokában nagyobb és kisebb tömegű anyagmennyiségek mérésére alkalmas eszközök is voltak. A két mérleg együttes jelenléte, illetve a mérlegek szennyezettsége egyben azt is igazolja, hogy a mérlegeken mindkét tömegtartományban méréseket végeztek.

Ugyancsak elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a vádlott a közel 250 darab simítózáras tasak mellett 15 darab, 18x26 cm-es műanyag tasakot is tartott, továbbá, hogy a 8., 9., 10. bűnjelszám alatt lefoglalásra került amfetamin tartalmú kábítószeresek ugyancsak „nagymeretű zacskóban” voltak elhelyezve (motozásról készült jegyzőkönyv: nyom. ir. 96-97. oldal, vegyész szakértői vélemény: nyom. ir. 121-125. oldal). Megállapítható, hogy a vádlott nagyobb tömegű anyagok tartására alkalmas tárolási eszközöket is birtokolt. E tény, valamint a zacskók kábítószerrel együtt történő tárolása alapján pedig az is alappal feltehető, hogy a vádlott a jövőben is nagyobb tömegű kábítószer birtokába kívánt jutni, vagy nagyobb tömegű szert kívánt átadni.

Nem vette figyelembe a törvényszék azt sem, hogy a vádlottnál megtalált kábítószer tartalmú anyagok közül a legnagyobb tömeget képviselő, nettó 447,94 gramm tömegű anyag mindössze 0,394+/-0,041 tömegszázalék amfetamint tartalmazott, szemben a másik két nagyméretű egységben talált 14,8+/-1,2 tömegszázalékos, illetve 38,9 +/-3,3 tömegszázalékos anyaggal (vegyész szakértői vélemény: nyom. ir. 127. oldal). A legnagyobb tömegű anyag tiszta hatóanyagtartalma nem érte el a 2015. évben laboratóriumi körülmények között mért amfetaminporok átlagos legkisebb 1,0 gramm amfetaminbázis tartalmát (BSZKI hivatalos közleménye). Vagyis a legnagyobb tömegű anyagot csaknem elenyészőnek tekinthető amfetamin koncentrációja alapján hígításra alkalmas anyagmennyiségnek kell tekinteni.

A joggyakorlat szerint a kábítószer saját fogyasztásra történő tartásával szemben kereskedelmi céllal történő tartásra utal, ha a megszerzett kábítószer mennyisége a saját fogyasztáshoz képest eltúlzottan nagy, ha a kábítószer birtokosa a kábítószeresek mellett azok adagolásához szükséges mérőeszközöket is tart, ha a fogyasztói adagok tárolására szolgáló csomagoló egységek száma kiemelkedően magas, ha nagyobb tömegű egységekben tárolt kábítószer mennyiségek is vannak a birtokában, illetve ha a hígításhoz alkalmas szereket is tart. (BH2017.144, BH2015.324).

Jelen esetben pedig ezek a feltételek teljesültek. A vádlott kábítószer-függőségére utaló adat nem merült fel az eljárás során, ugyanakkor több mint egyéves rendszeres fogyasztást lehetővé tevő mennyiségű amfetamint tartott magánál. Mind az egyszeri fogyasztói mennyiség, mind a nagyobb mennyiségek tárolására és mérésére alkalmas csomagoló eszközöket és mérőeszközöket tartott magánál. Nagyobb számú, egyszeri egyéni fogyasztásra szánt (kiporciózott) kisebb mennyiséget és hígításra, „felütésre” alkalmas nagyobb mennyiségű anyagot is tartott. A joggyakorlatnak megfelelően a körülmények egyértelműen kereskedelmi célú kábítószer-tartásra utalnak.

Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy a mintegy 300-400 ezer forint havi jövedelemmel rendelkező, két gyermek tartásáról gondoskodó vádlottnak - aki az eljárás egyéb adatai szerint kölcsönfelvételére is rászorult - nem voltak meg az anyagi lehetőségei a jelentős feketepiaci értéket képviselő kábítószer egy tömegben történő megszerzéséhez. A nagytömegű kábítószer rendelkezésre állása arra utal, hogy a vádlott az amfetamint bizományban, továbbértékesítésre szerezte meg és tartotta magánál.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság - szemben az elsőfokú ítéletben megállapítottakkal - tényből tényre történő következtetés alapján azt látta megállapíthatónak, hogy a vádlott az amfetamin tartalmú szer továbbértékesítés céljából szerezte meg és tartotta magánál. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet 4. oldal 6. bekezdésében tett megállapítást mellőzte és azt az előbbi tartalmú megállapítással helyettesítette.

Tényként volt megállapítható az is, hogy a vádlott a hűtőtáskában egy zöldszínű csavaros tetővel ellátott műanyag dobozban hat kisméretű simítózáras műanyag tasakban összesen nettó 5,63 gramm amfetamint tartalmazó port és 23 darab, kisméretű, belső felületén amfetamint tartalmazó anyaggal szennyezett, simítózáras műanyag tasakot is tartott (motozási jegyzőkönyv: nyom. ir. 97. oldal, vegyész szakértői vélemény: nyom. ir. 122-123. oldal).

A törvényszék a belső felületükön amfetaminnal szennyezett üres tasakok tényéből arra következtetett, hogy ezeket a kábítószer mennyiségeket a vádlott maga fogyasztotta el, mert „a forgalomba hozatali vagy kereskedelmi szándék ellen szól”, hogy a már értékesített és felhasznált üres tasakok a fogyasztótól visszakerülnek a forgalomba hozóhoz (elsőfokú ítélet 17. oldal 2. bekezdés).

A másodfokú bíróság ezzel a következtetéssel nem értett egyet, mert nem zárható ki a végfogyasztókhoz történő eljuttatásnak az a módja sem, hogy pusztán a kisebb adagú kábítószer kerül átadásra - például oldáshoz használatos italba történő betöltéssel - és nem az egész pakett.

A zöldszínű csavaros tetővel ellátott műanyag dobozban lévő amfetaminnak az elkülönült tartásából önmagában nem következik az, hogy ezt a mennyiséget a vádlott a nagyobb mennyiségektől eltérő célból tartotta magánál. Alappal feltehető, hogy a vádlott a már fogyasztói adagokra kiporciózott amfetamin egységeket tartotta elkülönítetten. A fogyasztói egységekre kiporciózott pakettek tartása a továbbértékesítési célt igazolja.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy amennyiben a zöldszínű csavaros tetővel ellátott műanyag dobozban lévő amfetamin tekintetében a fogyasztási céllal történő tartás kerülne megállapításra, az egyben a vádlott terhén értékelendő körülmény lenne. Ugyanis az itt tárolt szer amfetamin-bázis mennyisége legkevesebb 0,991 gramm volt, amely meghaladja a csekély mennyiség felső határát, így a kábítószer birtoklását a kábítószer-kereskedelem bűncselekményével halmazatban kellene megállapítani (EBH2016.B.15., BH2017.212).

Tényből tényre történő következtetés, valamint az in dubio pro reo elvének alkalmazása alapján a másodfokú bíróság a zöld téglában tartott amfetamin tartalmú szer vonatkozásában is a továbbértékesítés céljából történő tartást állapította meg.

A fogyasztási céllal történő tartás kizárólag a 0,85 gramm nettó tömegű, legkevesebb 0,03 gramm kokain-bázist tartalmazó, a vádlott pénztárcájából előkerült szer vonatkozásában állapította meg ténybeli következtetés alapján a másodfokú bíróság.

Az eltérő ténybeli következtetések az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás további, fent jelzett kisebb mértékű módosítását, illetve pontosítását tették szükségessé.

A vádlott védőjének az ítélet megalapozatlanságával kapcsolatos kifogásai nem foghattak helyt. Nem teszi az ítéletet megalapozatlanná a vádlott és a védő által hivatkozott térfelügyelő kamera felvétel hiánya. Olyan felvétel, amely a vádlott által vallott időpontban megkülönböztető jelzéssel érkező rendőrségi gépkocsi elhaladását igazolná, vagy az utcán szaladó két fiatalat ábrázolna, nem igazolná egyben azt, hogy a szert tartalmazó táskát e személyek hagyták a lépcsőház bejáratánál. Emellett teljesen ellentétes a logika szabályaival az, hogy a vádlott által hivatkozott két fiatal az illegális kábítószer forgalomban jelentős értéket képviselő csomagot egy kuka mellett hagyta volna, majd ahelyett, hogy megbújt volna a lépcsőházban kifutott az utcára, ahol a rendőrök is tartózkodtak.

A törvényszék helyesen következtetett a vádlott bűnösségére.

Törvényesen, a jogszabályhelyek pontos megjelölésével állapította meg a törvényszék, hogy az amfetamin és a kokain kábítószernek minősül. Ugyancsak helyesen állapította meg e kábítószernek a csekély mennyiség felső határát, illetve a jelentős mennyiség alsó határát elérő tiszta hatóanyag tartalmát is.

A szükségessé vált tényállási korrekciók azonban a vádlott cselekményének eltérő minősítését is szükségessé tették.

Kábítószerrel az kereskedik, aki haszonszerzésre törekedve közreműködik kábítószer fogalmazásában. Kábítószerrel az hoz forgalomba, aki azt több személy részére juttatja (57/2007. BK vélemény 5a. és 5b. pont). A kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések adásvétel útján valósulnak meg, haszonszerzésre irányulnak, és magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás önálló tettesi cselekmény (1/2007. BJE IV. pont, BH2017.144).

A kábítószer-forgalmazó (kereskedő) által beszerzett, de ténylegesen a lefoglalás folytán forgalomba hozni nem sikerült kábítószerre nem a megszerzés és a tartás, hanem erre nézve is a forgalomba hozatal, mint elkövetési magatartás állapítható meg (EBH2012.B.19.).

A vádlott az amfetamin tartalmú szert továbbértékesítés céljából szerezte meg és tartotta magánál. Ebből 2015. szeptember 22. napját megelőzően - pontosan meg nem határozható időben - értékesített is, ezzel cselekménye befejezetté vált.

Ennek megfelelően a vádlott magatartása kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetnének minősül. [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat].

A vádlott által továbbértékesítési céllal tartott amfetamin a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak közel kétszerese (188%-a). A kábítószer-kereskedelem büntetnének minősített - öt évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett - esetét valósítja meg az, aki azt, jelentős mennyiségű kábítószerre követi el [Btk. 176. § (3) bekezdés].

A vádlott által fogyasztási célra tartott kokain a csekély mennyiség felső határát nem haladta meg.

A csekély mennyiségű kábítószer fogyasztás céljából történő tartása szubszidiárius vétség, amely a súlyosabban minősülő kábítószer-kereskedelem büntette mellett nem állapítható meg [Btk. 178. § (6) bekezdés, EBH2016.B2015).

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét kábítószer-kereskedelem büntetnének minősítette, amely cselekmény a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulatába ütközik, és tekintettel annak jelentős mennyiségre elkövetett voltára, a (3) bekezdés szerint minősül.

Rá kíván mutatni a másodfokú bíróság arra is, hogy az sem eredményezhette volna a vádlott büntetőjogi felelősségének a hiányát, ha védekezésének megfelelően „találás” útján jutott volna a kábítószer birtokába, majd miután felismerte, hogy kábítószer van nála, még órákig birtokolta a szert arról gondolkodva, hogy értesítse-e és ha igen, milyen módon a rendőrséget.

A vádlott magatartása ugyanis a kábítószer birtoklásának a bűncselekmény tekintetében ez esetben is tényállásszerű lenne, szemben az e vonatkozásban kifejtett védői állásponttal.

A kábítószer megszerzés mástól történő birtokbavételt jelent, történhet az azzal rendelkező személlyel való megegyezés útján (ingyenes vagy visszerthes ügylet alapján), de e nélkül is. Az utóbbi esetben a cselekmény más bűncselekmény tényállását is megvalósíthatja. (57. Bk. vélemény) „Megszerzésnek minősül a találás, a vásárlás, az ajándék elfogadása, de a jogellenes magatartás, például a lopás, rablás is. (...) A kábítószer birtoklása folyamatos, huzamosabb idejű tartást jelent”. (Büntetőjog II. a 2012. évi C. törvény alapján 129. oldal)

A törvényszék a büntetés kiszabása körében túlnyomó részt helyesen sorolta fel a számításba jövő súlyosító és enyhítő körülményeket. Az 56. BK vélemény alapján e körülményeknek csupán a kisebb korrekciója volt szükséges.

További súlyosító körülmény, hogy a vádlott jelen eljárás tárgyát képező cselekményt vele szemben folyamatban lévő két büntetőeljárás hatálya alatt követte el (BK vélemény II/2. pont).

További enyhítő körülmény, hogy a vádlott a cselekményt a minősítést megalapozó jelentős mennyiség alsó határát kisebb mértékben meghaladó kábítószerre követte el (azonos megfontolás BK vélemény III/3. pont).

További enyhítő körülmény, hogy a kereskedés céljából tartott kábítószerből nagyobb mennyiség ténylegesen nem került be a forgalomba. Ez a tény nem érinti a vádlott terhén megállapított cselekmény befejezettségét, de a cselekmény tényleges társadalomra veszélyességének a mértékét csökkenti. (III.3. pont)

Ugyanakkor az időmúlás enyhítő hatása csak kisebb mértékű a cselekmény elkövetésétől a jogerős elbírálásig eltelt két évet kismértékben meghaladó időtartamra tekintettel.

Figyelemmel a büntetés céljára, a bűnösségi körülményekre és arra, hogy az alkalmazható, határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés középértéke 12 és fél év, ugyanakkor szem előtt tartva azt is, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát kisebb mértékben haladta meg, illetve, hogy e kábítószer mennyiség ténylegesen nem került be a forgalomba, a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamát a másodfokú bíróság megfelelően találta. Sem a büntetés súlyosítására, sem annak enyhítésére nem látott okot.

E vonatkozásban az ügyészi fellebbezés, illetve a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre.

A törvényszék a jogszabálynak megfelelően rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról [Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pont], a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontjáról [Btk. 38. § (2) bekezdés a) pont], az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról [Btk. 92. § (1) bekezdés, (2) bekezdés és (3) bekezdés a) pont], továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság 4.B.11.813/2014/5. számú ítéletével kiszabott 1 év szabadságvesztés végrehajtásáról [Btk. 87. § b) pont].

Ugyancsak megfelel az anyagi és eljárásjogi szabályoknak az eljárás során lefoglalt kábítószer, a forgalmazáshoz használt eszközök elkobása, a lefoglalt táska és nylon szatyrok lefoglalásának megszüntetése és azoknak a vádlott részére történő kiadása is.

A vádlottól az elfogásakor 74.500 forint és 100 euró készpénzt is lefoglaltak.

Az elsőfokú bíróság, tekintettel arra, hogy a vádlott bűnösségét kábítószer birtoklása büntetőben állapította meg, e pénzeszközöket a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta. A rendelkezés nem tartalmazza a lefoglalás megszüntetését, illetve a pénzeszközök vádlott részére történő kiadásának logikailag indokolt voltát.

A másodfokú bíróság azonban a vádlott cselekményét ettől eltérően kábítószer-kereskedelem büntetőnek minősítette. Ilyen bűncselekményben történő bűnösség megállapítása esetén az ellenkező bizonyításig vagyonek Kobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni és vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet az elkövető a cselekmény elkövetésének az ideje alatt szerzett [Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pont].

Jelen esetben nem volt kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható az, hogy a vádlott a tőle lefoglalt pénzt a kábítószer-kereskedelem elkövetési ideje alatt szerezte, mert a kereskedői tevékenység kezdő időpontja sem volt megállapítható. Ezért a másodfokú bíróság a lefoglalást megszüntette, a készpénzt - a bűnügyi költség biztosítására történő visszatartásra vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyása mellett - a vádlottnak kiadni rendelte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítése és a pénzeszközök lefoglalásának a megszüntetése tekintetében megváltoztatta [Be. 372. § (1) bekezdés]. Az ítélet további rendelkezéseit helybenhagyta [Be. 371. § (1) bekezdés].

A vádlott az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően jelen ügyben, kezdetben házi őrizetben volt, majd ismételt előzetes letartóztatásba került. Ezeket az időtartamokat a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte olyan formában, hogy egy napi előzetes letartóztatás, illetve ötnapi házi őrizetben töltött idő felel meg egy-egy napi szabadságvesztés tartamának [Btk. 92. § (1) bekezdés, (2) bekezdés és (3) bekezdés a) pont].

Budapest, 2018. január 10. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Fülöp Ágnes Katalin sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.257/2017/37. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.299/2017/6. számú ítéletében írt változtatással 2018. január 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2018. január 10.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő